

La llegenda de Sant Jordi

Fa molt i molt de temps, el poble de Montblanc era devastat per un monstre ferotge* i terrible, que podia caminar, volar i nedar.

El monstre **_(es)_menjava**_____ ramats* i persones.

Preocupats per la situació, els habitants de Montblanc **__van pensar__** a donar al drac, cada dia de menjar una persona per intentar calmar-lo. El problema era trobar la persona que volgués sacrificar-se cada dia per ser devorada pel drac.

I així **__va ser__** com, després d'una llarga discussió, **__van decidir__** sortejar cada dia qui seria la persona que aniria a parar a l'estómac del drac. Sembla que la jugada els **_va sortir_bé**, perquè el drac estava alimentat i tranquil.

Però heus aquí que un dia, la sort **_va escollir_** la jove princesa.

I així va ser com la donzella **_va sortir__** del castell per trobar-se amb la bèstia mentre tot el poble la mirava desconsolat. Però mentre la noia es dirigia cap al sacrifici, un jove cavaller, amb una brillant armadura, muntat sobre un cavall blanc, hi va fer acte de presència. La donzella se'l va mirar i li va advertir:

—Fugiu! Fugiu ràpidament d'aquí, noble cavaller, si no, apareixerà la bèstia i només veure-us, us devorarà.

El jove cavaller se la va mirar i li va contestar:

—No patiu*, noble donzella. Si sóc aquí és perquè he vingut expressament des de molt lluny per protegir-vos i per alliberar el vostre poble d'aquesta fera*.

No **_va tenir_** temps ni de dir això, que de cop i volta* va sortir la bèstia, davant l'horror de la princesa i l'alegria del cavaller. **__Va començar__** un combat, fins que el cavaller **__va clavar__** una bona estocada amb la seva llança a la terrible fera i, així, la **_va matar_**. De la sang que en va brollar*, en va sorgir ràpidament un roser*, amb les roses més vermelles que la princesa havia vist mai. El jove cavaller en va tallar* una i va oferir-la a la princesa.

Versió adaptada